16/01/2021

Στη γερόντισσα της Ἱ. Μ. Ρουσάνου Μετεώρων Φιλοθέη

/ Ανακοινώσεις αναγνωστών

«Τοῖς ἐρημικοῖς, ἄπαυστος ὁ θεῖος πόθος ἐγγίνεται»

- **Του Ανδρέα Ιωακείμ, Δ/ντη του Ωδείου της Ι.Μ. Φθιώτιδος**

Υπάρχουν στιγμές που προσπαθεί κανείς να αποτιμήσει και να περιγράψει συναισθήματα και αξίες, αλλά αδυνατεί η γλώσσα και τρέμει το χέρι. Και τούτο διότι, ό,τι είναι βαθιά χαραγμένο στην καρδιά ενός ανθρώπου, αποτυπώνεται μόνο στην έκφραση του προσώπου και στους παλμούς της καρδιάς.

«Ἐκοιμήθη». Η λέξη που τάραξε την καρδιά μας. Η αδόκητη φυγή της γερόντισσας Φιλοθέης μας συγκλόνισε και μας έφερε κατά νου τον ευαγγελικό λόγο: μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα.

Όταν κάποιος επισκεφθεί την Ι. Μ. Ρουσάνου, μέσα στην απόλυτη σιωπή, θ’ αφουγκραστεί τις πέτρες να ομολογούν τα έργα και το μεγαλείο της ψυχής της γερόντισσας και των αδελφών.
«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτῆς μένει εἰς τὸν αἰῶνα...»

Μοίρασε αφειδώς τη μητρική της αγάπη, όπου κι αν στάθηκε, όπου μόνασε, όπου διακόνησε, όπου δάκρυσε, είτε δια τον Ζώντα και Εσταυρωμένο Χριστό, είτε διά τον πάσχοντα άνθρωπο.

Αμέτρητες οι ευεργεσίες της, άπειρο το έλεός της, υποδειγματική η ταπείνωσή της, εξαίρετη η συγκατάβασή της. Μίμηση σπουδαία και τελεία η επί γης μοναχική

βιοτή της.
Από παιδιόθεν έψαλλε πλησίον του ιερέως πατέρα της και διακρινόταν για τη σοφία (δεν ήταν τυχαία και το κοσμικό της όνομα) και την ωριμότητά της. Με πόση περηφάνεια μιλούσε για τους γονείς της.

Η απόφασή της ήταν στέρεη και αμετάκλητη σε κάθε βήμα της ζωής της: να γίνει νύμφη Χριστού!

Είχαμε την ευλογία από το Θεό να την γνωρίσουμε και να λάβουμε τις σοφές συμβουλές της, τα δυο τελευταία περίπου χρόνια της ζωής της. Να «δροσιστούμε» λίγο στη σκιά της.
Δε μπορούμε να λησμονήσουμε τις κατ' ιδίαν συζητήσεις μας. Την έκφραση της αγάπης της. Δε μπορούμε να ξεχάσουμε το ειρηνικό της βλέμμα. Τον ζωήρρυτο πόθο της, όταν μιλούσαμε για την ψαλτική τέχνη. Την αγάπη της να ψάλλει και να υμνεί την τριαδικότητα του Θεού.

Αυτός ο φλογερός πόθος του «ᾄδειν τε καί ψάλλειν» ήταν η αιτία που μας κάλεσε στο μοναστήρι για να συμπορευτούμε με τις εκλεκτές αδελφές στην ομορφάδα της ψαλτικής τέχνης. Σ' αυτές τις φωτισμένες ψυχές που στάθηκαν δίπλα της. Μέχρι τέλους. Με αυταπάρνηση και ανιδιοτελή αγάπη.
Μακρόθυμη σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής της. Συγχωρούσε αμέσως αυτούς που την πίκραναν, είτε εν λόγω, είτε εν έργω. Σιωπούσε. Δεν ήταν λίγες οι στιγμές που τόνιζε με νόημα: Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ… ὅτι ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα».

Άκακη και ήρεμη βοηθούσε φτωχούς, ορφανά, πονεμένους. Όλοι εύρισκαν έναν εύδιο και ορθόδοξο λιμένα στην αγκαλιά της.
Φιλάγιος και φιλακόλουθη. Η τέλεση της Θείας Λειτουργίας, έδιδε παλμό σε όλη της την ύπαρξη. Με πόση χαρά ακούγαμε μαζί εκείνη την περίφημη ηχογράφηση των Χριστουγέννων, όπου έψαλλε η ίδια και λειτουργούσε ο παπα-Μιχάλης, αυτός ο λευίτης και υποδειγματικός ιερέας πατέρας της.
Πρότυπο υπακοής μέχρι την τελευταία της αναπνοή. Σε όλους. Ακόμη και στους γιατρούς.

Το κελί της ήταν ο μικρός της παράδεισος, η παραμυθία της, η καταφυγή, το αντίδοτο της χαράς απέναντι σε όποια θλίψη της. Κουρασμένη από το καθημερινό πρόγραμμα, περίμενε με λαχτάρα να επιστρέψει σε αυτό και να απολαύσει την ησυχία, τον δροσερό αέρα της προσευχής και τον ψίθυρο της αγαπώσας καρδίας της.
Πολλές φορές δάκρυζε. Ίσως αυτά τα δάκρυα να ήταν η απάντησή της. Δάκρυζε, όχι μόνον όταν θλίβονταν η ψυχή της. Δάκρυζε απέναντι στον ανθρώπινο πόνο, τη

γένεια, τη θρασύτητα. Την πρώτη θανθήκαμε την ομορφάδα των ου αφήνει στην ψυχή το θυμίαμα, το

OLYMPUS DIGITAL CAMERA

Μας έκανε πάντοτε εντύπωση πόσο αληθινή ήταν. Έκανε τη ζωή της απλή και ίσια, σαν μια φλογέρα καλαμένια, όπου περνούν οι πιο γλυκείς ήχοι και οι πιο βαθιές νότες, χωρίς περιτριγυρίσματα, ούτε στροφές, ούτε μυστικά· παρά μόνο πνοή που περνά. Κι όμως τέτοια μελωδία…

Σήμερα στο σεπτό μνήμα της, μαζί με δυο αδελφές που τόσο αγάπησε και υποδειγματικά συμπορεύτηκε, μέσα στην όμορφη ηρεμία της φύσης και στην δροσιά της Ιεράς Μονής, η ιλαρή φλόγα του κανδηλίου επί του σεπτού μνήματός της, θα υπενθυμίζει στους ευλαβείς προσκυνητές, ότι εδώ αναπαύεται το χοϊκό σώμα μιας αφιερωμένης γερόντισσας, μιας μοναδικής πνευματικής μητέρας και ενός ανυπόκριτου, ανεπανάληπτου και αληθινού ανθρώπου του Θεού. Μιας γερόντισσας που μας

Χριστὸς, Ἀνέστη!

Το τραγούδι που ακολουθεί είναι αφιερωμένο στην μακαριστή γερόντισσα της Ι. Μ. Ρουσάνου Μετεώρων, Φιλοθέη μοναχή. Την σύνθεση και την μελοποίηση του άσματος επιμελήθηκαν οι αδελφές της Ιεράς Μονής, με την βοήθεια του Ανδρέα Ιωακείμ τον Φεβρουάριο του 2020.